
MINNEORD

LEGELIVET

Suzanne Almquist ble født i Halmstad 1.4. 1948, studerte ved Karolinska Institutet i voksen alder og ble spesialist i anesthesiologi ved Huddinge sjukhus i 1992, der hun jobbet frem til 1999. I attesten fra daværende sjef het det blant annet «I kliniska arbetet har Suzanne särskilt kommit att intressera sig för etiska frågeställningar.» Dette skulle bli hennes varemerke.

Hun kom til anesthesiavdelingen ved Universitetssykehuset Nord-Norge i Tromsø i 2007, etter å ha vunnet en knusende seier over Hammerfest sykehus om retten til fast stilling da hun mistet arbeidet der etter mer enn fire år som midlertidig ansatt. En merkesak for leger i sykehus – som nok ikke fikk den oppmerksomheten den fortjente.

Suzanne har i alle år utmerket seg med enorm arbeidskapasitet og omsorg for pasienter og pårørende. Vi pleide å si at hun var på jobb ca. dobbelt så mye som de andre. I tillegg jobbet hun dobbelt så hardt. Hun hadde alltid lest seg opp til morgenmøtet og kunne avsløre oss alle med detaljer fra journalen til alle dagens pasienter – både på operasjon og intensiv. Hun var typisk på jobb i 05-tiden om morgenen, og det var mange primærvakter som fikk hennes nødhjelp i disse ulvetimene.

Det er nok likevel Suzannes «civilkurage» vi vil savne mest. Hun utviste uovertruffen kollegial omsorg og sto opp for de yngre legene i avdelingen i turbulente tider. Hun hadde en sjeldent sterk rettferdighetssans og var ikke redd for å si hva hun mente. Hennes etiske bevissthet rundt det hun kalte «hoppløs medicin» kunne noen og enhver lære noe av.

Suzanne jobbet intensivt i Tromsø, og fikk derfor lengre friperioder med mannen Lars i deres særegne bolig i Saltsjö-Duvnäs i Stockholms skjærgård – som oste av kunst, arkitektur og design. Suzanne elsket våren og sommeren, og brukte mye fritid på

renovering av hus og hage og av sommerhuset utenfor Simrishamn. Der skulle hun om noen år nyte pensjonisttilværelsen. Slik ble det ikke.

Våren 2015 begynte Suzanne å halte. Hun selv og vi trodde det skyldtes et fall fra en stol på operasjonsstuen. Suzanne hadde alltid en diskret plasterlapp over høyre nesebor, der hun fikk et malignt melanom for 24 år siden. Denne slo nå grusomt tilbake. CT avdekket ti metastaser i hodet og en i lungen, og biopsi viste at dette var utenfor enhver rekkevidde for kurativ behandling. Hun takket kontant nei til global stråling. Hun sto alltid for en nøktern og realistisk medisin – og dette gjennomførte hun til det siste.

Etter å ha fått endelig bekreftet det medisinske faktum, møtt venner, kolleger og vært sammen med familien, avsluttet hun den palliative medrolbehandlingen i midten av juni. Hun gikk raskt over i bevisstløs tilstand og sovnet stille inn på et vakkert hospice i Stockholm, i sin manns armer 19.6. 2015.

Hon levde och dog som hon lärde!

Publisert: 22. september 2015. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.15.0800

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 4. september 2026.